

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13873

гр. София, 29.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 163 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Г. КОЮВА

като разгледа докладваното от МАРИЯ Г. КОЮВА Гражданско дело № 20241110111103 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.312 и следващи от ГПК по насрочване за разглеждане в открито съдебно заседание /о.с.з./ на бързо производство.

Производството е образувано по подадена в съда искова молба /ИМ/ от ищец К. А. Н., ЕГН *****, с адрес *****, срещу ответник И.И.И. при БАН /ИИсти при БАН/, БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес *****, представляван от Директор проф.д-р Д. Х.В., със съдебен адрес *****, със съдебен адресат упълномощен адвокат А . С . А., която удовлетворява изискванията за редовност по чл.127 и чл.128 ГПК, въвеждайки допустими за разглеждане искове, родово и местно подсъдни на СРС с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК е постъпил отговор на ИМ/ОИМ/ от ответника по делото с вх.№101065/27.3.2024г. с приложени към него писмени документи във връзка с наложеното на ищеца наказание.

С оглед горната констатация съдът намира, че са налице предпоставките за изпълнение на процедурата по чл.312 ГПК по насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, изготвяне на доклад и произнасяне по доказателствените искания на страните.

Воден от горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА разглеждане на делото в открито съдебно заседание, което ще се проведе **на 19.4.2024г. от 11,00 часа**, за която дата и час се призоват страните, ведно с препис от настоящото определение, **а на ищеца да се връчи и препис от постъпилият писмен отговор с вх.№ 101065/27.3.2024г.**

СЪОБЩАВА на страните **ДОКЛАДА** по делото, в следния смисъл:

Производството по делото е образувано по предявени от ищеца срещу ответника обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ – 1/ за признаване на уволнението за незаконосъобразно и отмяна Заповед № 78/30.01.2024г. на директора на ИИСТИ при БАН, с която ТПО е прекратено на основание чл.188, т.3 и чл.330, ал.2, т.6 КТ във вр.чл.189 и 190, ал.1, т.3 КТ – наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ поради системни нарушения на трудовата дисциплина/ТД/, 2 /за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „Главен асистент“ в ИИСТИ при БАН“, както и 3/ да бъде **осъден** ответника да заплати на ищеца обезщетение за оставане без работа след прекратяването на ТПО в размер на **12576,00 лева** за шест месечен период считано от 30.1.2024г. до 30.7.2024г., ведно със законната лихва за забава считано от подаване на ИМ в съда – 26.2.2024г./чрез пощенска пратка/ до окончателно заплащане на задължението.

Ищецът в ИМ твърди, че страните са били в трудово правоотношение, което е било прекратено от работодателя. Твърди се, че уволнението е незаконно, защото не е извършил нарушенията на ТД описани в заповедта, за които е наложено наказанието, а именно, че не се е явил на работа на 19.12.2023г., 2.1.2024г., 9.1.2024г. и 16.1.2024г., както и че след отправени към ищеца на 12.12.2023г. указания от ответника не ги е изпълнил /разпореждане на работодателя/ и не е върнал в института предоставени технически уреди /фотографска и компютърна техника/ и компоненти за експлоатацията им, описани подробно по вид марка, модел и стойност.

Оспорва се, че ответникът през целия период на трудовото правоотношение е работил при наличие на постоянна комуникация с ръководството на секцията и института. Създадената в института организация на работа поставя формалното изискване за присъствен ден, между 14,00 ч. и 16,00 ч., в който да бъде на територията на *****. Този ден е вторник и това обяснява датите, с които работодателят свързва отсъствието от работа в текста на заповедта. Същевременно на практика това изискване не се съблюдава. То е и лишено от особено съдържание, освен в случаи, когато възникне необходимост от обсъждане на съответен въпрос от предмета на научната и професионална дейност и тогава се уведомяват служителите и се събират в института. Описаната практика при изпълнение на трудовите функции на ищеца и упражняване на научна дейност се прилагала в синхрон и с мерките, въведени с Извънредното положение от 2020г., като намирала отражение и във вътрешните актове на работодателя за ограничаване на присъствието на лица в помещенията на института. Неслучайно в заповедта е избран и период на проверки относно присъствие на ищеца в ИИСТИ в поредица от дни /вторници/ от четири седмици. Оспорва се, че ответникът е бил заявил искане за ползване на отпуск в края на 2023г. Практиката на оформяне на отношенията в ИИСТИ по ползване на отпуски предполагала и електронна форма на кореспонденция, както и устни уговорки, които впоследствие да намират и документално отражение. Ответникът е очаквал такова разрешение за отпуск от 19.12.2023г., което следвало да бъде доведено до знанието му от ръководителя на „Човешки ресурси“ към Института ответник.

По отношение на нарушението за „невърната“ техника също се оспорва, защото техниката се намира у ищеца, но е предоставена за дейности, представляващи изпълнение по проект към Фонд „Научни изследвания“. Техниката е целево предназначена за дейностите по проекта и следва да бъде предадена на ИИСТИ/ответника/ след завършването на изпълнението през 2025г. Ето защо се оспорва, че не се дължи предаване на техниката на ответника ИИСТИ преди приключване на проекта, а само по себе си поведението на ищеца в тази насока не осъществява състав на нарушение на трудовата дисциплина. Според чл.11, т.1 и т.2 от договор КП-06-Н60/12 от 22.11.2021г. сключен между Фонд „Научни изследвания“ и ИИСТИ, последният като бенефициент се задължава да създаде необходимите условия - организационни, материали, кадрови, сервиз, консумативи и други, осигуряващи нормалната експлоатация на апаратурата, както и да осигури достъп до специализираната апаратура на участниците в проекта.

Оспорва се, че наказанието е наложено без да се вземат предвид дадените от ищеца обяснения преди уволнението, както и че налагането на наказанието се дължи на - „лично отношение на директора спрямо мен и то не се основава на моята работа в ИИСТИ и на резултатите от научната ми дейност“, без да се посочва в какво точно се изразява това лично отношение.

С оглед изложеното се моли да се уважат предявените искове и се присъдят сторените по делото разноски.

ОТВЕТНИКЪТ в депозирания писмен отговор, застъпва становище за неоснователност на исковите претенции и моли за отхвърлянето им.

Не се оспорва, че ищецът е бил служител на ИИСТИ на длъжност „главен асистент“, като трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 78/30.1.2024г. на директора на Института, считано от 30.1.2024г. на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ (дисциплинарно уволнение). Безспорен е и размерът на brutното месечно трудово възнаграждение, което е получавал ищеца – 2096,00 лв./БТВ/.

Поддържа, че уволнението е извършено при съблюдаване на изискванията за законосъобразност и се прави искане за отхвърляне на исковите претенции.

на 18.12.2023г. ръководството на Института е уведомено с доклад от гл. ас. д-р В. А., че д-р Н. демонстрира явно дистанциране от работата на Секция „Средновековна история“ и почти не посещава работното си място с аргумента, че не желаел да плаща разходи за път. В същия период до директора на ИИСТИ са подадени и доклади от други служители на Института с аналогични сведения за поведението на ищеца. В докладна записка с вх.№ 527/19.12.2023г. от доц. д-р Е.К., ръководител на секция „Средновековна история“ и пряк ръководител на ищеца се посочва, че на 19.12.2023г. г-н Н. не се е явил на работа. Уточнено е също, че на 19.12.2023г. той за пореден път е бил уведомен по телефона от главния счетоводител на Института, че следва да предаде техниката, която ползва по проект „Просопография на средновековна България“ с оглед предстояща преоценка на активите. Приложен е констативен протокол, подписан от трима служители на ИИСТИ към

докладната, с който се удостоверява, че ищецът е отказал да предаде техниката с оправданието, че не разполага с автомобил за превозването ѝ. За неявяването на работа не е дадено обяснение. В последващо становище от доц. д-р Е.К. (с вх.№ 544/22.12.2023г.) се посочва, че ищеца К.Н. не спазва плана, свързан с научната дейност на секцията, както и че системно не се явява на работа. В становище от гл. ас. д-р Д.П., секретар на секцията, от 18.12.2023г. е изложено, че от началото на 2023г. ищецът се е явявал на заседания на секцията едва няколко пъти. Подобна е и информацията в докладна от проф. д-р И.Б. - че ищеца К. Н. не участва в научния живот и дискусиите на секцията и системно отсъства в приемното време на ИИСТИ. В поредна докладна от доц. д-р Е.К. се изтъква, че ищеца гл. ас. К. Н. не се е явил на работа и на 9.1.2024г. - изпратил е имейл, че е болен, но не е представил болничен лист.

В някои от посочените становища са отправени и други критики към поведението на служителя, в частност - за уронването на авторитета на института, за zlepоставяне на ръководството и научния състав, за нарушение на задълженията за лоялност и опазване на доброто име на работодателя чрез подаване на сигнали до контролни органи и институции, органи на БАН и медиите. За тези обвинения ответникът нито е искал обяснения от ищеца-служител, нито дисциплинарното наказание му е наложено за тях, така че те остават извън предмета на спора пред съда. Ръководството на ИИСТИ застъпва становището, че всяко лице може свободно да изразява мнението си и да сезира компетентни органи, когато прецени за уместно, затова и никога не е била ангажирана дисциплинарната отговорност на ищеца К.Н. за негови медийни изяви и/или подадени сигнали до различни институции.

На 19.1.2024г. на ищеца е връчена покана за представяне на обяснения по смисъла на чл.193, ал.1 КТ (изх.№ 44/19.1.2024г.) за две групи нарушения на трудовата дисциплина: (а) неявяване на работа в четири присъствени за Института работни дни, а именно: 19.12.2023г., 2.1.2024г., 9.1.2024г. и 16.1.2024г.; и (б) продължаващо бездействие във връзка с дадените на служителя указания да върне находящата се в негово държане техника, подробно описана по вид, марка и модел.

Служителят е уведомен, че обясненията са изискани във връзка с дисциплинарно производство. Цитиран е един от сигналите за неявяването му на работа (подаден от Вл. А.), тъй като работодателят е преценил, че няма необходимост да се реферира към всички постъпили доклади. Вместо това е направено уточнението, че за неявяването на работа на посочените четири конкретни дати - 19.12.2023г., 2.1.2024г., 9.1.2024г. и 16.1.2024г. - са съставени констативни протоколи, подписани от поименно изброени свидетели.

По отношение на нарушението, описано в т.4 от поканата (респ. т.2 от процесната уволнителна заповед) ясно е уточнено, че държаната от служителя техника му е изискана за целите на провеждана инвентаризация. Посочени са: (а) датата, на която за първи път са му дадени изрични указания да я представи в Института; (б) точно описани на техниката по вид, модел, марка и стойност; (в) периодът на продължаващо неизпълнение.

На 25.1.2024г. ищецът изпраща обяснения по имейл, адресирани до директора на Института. Същите са получени на следващия ден и по ЕКОНТ и са заведени с вх.№

70/26.1.2024г. в деловодната система на ИИСтИ.

На първо място, по отношение на неявяването му на работа на посочените четири дати, Н. заявява, че е имал намерение да ползва платен годишен отпуск, считано от 19.12.2023г. Това свое намерение бил споделил устно с А.К., отдел „Човешки ресурси“, но вероятно се било получило недоразумение. До този момент винаги бил излизал в отпуск с устна заявка.

На второ място, по отношение на невърнатата техника, г-н Н. дава следното обяснение: „По отношение на указанието на главния счетоводител заявявам, че никога от нея не съм получавал нито списък на техниката, която трябва да върна, нито какъвто и да е документ, удостоверяващ извършването на планирана инвентаризация и имената на лицето, което е натоварено с тази задача. Освен това обясних на главния счетоводител както в разговор по телефона, така и лично на 23.1.2024г., че не разполагам с личен микробус, чрез който може да се пренесе техниката от Пловдив до София и обратно и не разполагам с необходимите средства за тази цел. Освен това главният счетоводител заяви, че поверената техника във връзка с изпълнението на проекта „Просопография на средновековна България“ ще бъде върната на всеки от екипа на 2.1.2024г. Това обаче не се е случило. Липсва и писмено удостоверение, че това ще бъде направено на конкретна дата, а невъзможността да работя с поверената ми техника ще възпрепятства изпълнението на моите персонални задачи по отношение на „Просопография на средновековна България“ и по този начин ще бъде застрашена цялостната реализация на проекта.“

В останалата си част дадените обяснения не засягат отправените към служителя въпроси. Значителна част от текста е посветена на критики към колегата, чиито сигнал се цитира в поканата за обяснения (Вл. А.), както и в самооценка на собствената научна дейност на ищеца.

Обясненията са съобразени при вземането на решението за налагане на дисциплинарното наказание, като това изрично е посочено в мотивите на уволнителната заповед. Посочените са и съображенията същите да не бъдат кредитирани от работодателя.

Дисциплинарното наказание е наложено с мотивирана писмена заповед, изхождаща от компетентен дисциплинарно-наказващ орган (директора на ИИСтИ), съдържа необходимите реквизити и е връчена на служителя срещу подпис на 30.1.2024г., с което трудовото правоотношение е прекратено.

Оспорва се твърдението, че в ИИСтИ има практика платен годишен отпуск да се ползва с устно заявление. Такава практика би противоречала на действащата нормативна уредба, затова и не може да бъде допусната. Освен това присъствието на ищеца на заседание на 23.1.2024г., без да посочи, че ползва или е ползвал отпуск, говори недвусмислено за липсата на подобно заблуждение у него.

Оспорва се, че със Заповед № 27/4.7.2023г. е указано, че приемното време в Института се връща в редовната си форма, както следва: всеки вторник от 14,00 ч. до 16,00 ч. Ищецът не отрича, че е запознат с тази заповед, напротив - в исквата си молба цитира „формалното изискване за присъствен ден, между 14.00 и 16.00 ч., в който да сме на територията на

*****. Този ден е вторник.

Казано с други думи, работниците и служителите са длъжни да изпълняват законните разпореждания на работодателите си, а не да преценяват тяхната целесъобразност. Наред с това, действително научните звена в системата на БАН осъществяват научноизследователска дейност, която в много случаи може да се извършва дистанционно, но това не отменя необходимостта от присъствени срещи между членовете на научния колектив, както и с външни лица. Това е един от способите за информиране на обществеността за научните достижения на Академията. Затова и тези дни са наречени „приемни“.

Ответникът не отрича, че е разполагал с информация за преимущественото пребиване на ищеца в гр.Пловдив, но нито трудовият договор подписан между страните, нито допълнително споразумение към него, предвижда промяна на мястото на работа и съответно въвеждане на работа от разстояние или надомна работа. Несъстоятелно е позоваването на мерките, въведени по време на извънредното положение във връзка с пандемията от коронавирус, защото те отдавна вече не са приложими към дата на извършване на нарушенията.

По отношение на незаконно задържаната техника ищецът излага в своя защита ирелевантни факти и обстоятелства, които също се оспорват от ответникът.

Оспорва се, че ИИстИ е бенефициент по договор КП-06-Н60/12 от 22.11.2021г. с Фонд „Научни изследвания“. По силата на този договор Фондът финансира с публични средства закупуването на техника, с която да се реализира проект, която техника след изтичане на срока на договора остава собственост на Института. За целта тя следва счетоводно да се „заприходи“ в Института-ответник и текущо, чрез инвентаризация, да се проверява наличността и състоянието ѝ. Причината ищеца К.Н. незаконно да задържа повереното му имущество - състояние, което продължава и към дата на подаване на ОИМ - не е нито в „объркването“ му за каква техника става дума, нито в опасенията му дали ще приключи в срок индивидуалните си задачи по проекта. Според изложението в представените писмени обяснения по реда на чл.193 КТ, Н. отказва да транспортира техниката от Пловдив до София и обратно, защото не разполагал със средства за тази цел. При това ищецът не отчита две особено съществени обстоятелства - първо, че е въпрос на негова лична преценка да изпълнява задачите си по проекта в Пловдив, а не в София, където му е предадено имуществото и където е работното му място, и второто, че собственикът на активите, т.е. работодателят, може по всяко време да ги поиска обратно и няма валиден правен аргумент, с който служителят да откаже да ги предаде.

Оспорва се, че ответникът е взел предвид обясненията дадени от ищеца при определяне на размера на наложеното наказание, а именно тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя. Оспорва се, че става дума за продължаващи нарушения, показващи трайната нагласа на служителя-ищец към неспазване на установения от работодателя вътрешен ред, което е довело до налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание - дисциплинарно

уволнение.

Поради всичко изложено се иска отхвърляне на предявените искове и съдът да потвърди наложеното дисциплинарно наказание на ищеца.

В допълнение се оспорва предявен иск по чл.344, ал.1, т.3 КТ във вр. с чл.225 КТ, който се явява преждевременно заведен. За възникване на правото на визираното обезщетение законът предвижда предпоставки, сред които е и реалното оставане без работа през целия период или част от него, респ. постъпването на друга работа с по-ниско възнаграждение. Невъзможно е към момента на подаване на ИМ в съда да се определи дали ищецът ще остане без работа до края на шестмесечен период, респективно дали ще постъпи на друга работа с по-ниско възнаграждение, оттук не може да се определи и общият размер на обезщетението, което би било дължимо.

Поради изложеното се иска отхвърляне на искиви претенции с присъждане на сторените по делото разноски.

СЪДЪТ ПРИЕМА, че предявените искове намират правното си основание в чл.344, ал.1, т.1-3 КТ, и чл.86 ЗЗД.

БЕЗСПОРНО Е МЕЖДУ СТРАНИТЕ, че са били във валидно трудово правоотношение, което е прекратено със заповед на ответника с налагане на дисциплинарно наказание уволнение на ищеца считано от 30.1.2024г., както и че месечното БТВ на ищеца преди уволнение е било **2096 лева**.

СПОРНИТЕ ФАКТИ са дали е законосъобразно уволнението и извършени ли са нарушенията от ищеца, за които е наложено наказанието, съразмерност на наказанието с нарушенията.

Съдът в изпълнение на задължението си по чл.146, ал.1, т.5 ГПК, указва на **ищеца**, че в негова тежест е да докаже, че е останал без работа след уволнението за шест месечен период.

Ответникът от своя страна е длъжен да установи законосъобразността на предприетите от него действия по уволнение на ищеца, както и да докаже съразмерността на наложеното наказание с нарушенията допуснати от ищец.

УКАЗВА НА страните, че не са ангажирали доказателства за следните обстоятелства изложени от тях:

ИЩЕЦ – оставане без работа след уволнението за период от 6 месеца, което може да се удостовери от удостоверения издадени от НАП и Бюро по труда.

ПРИЕМА И ПРИЛАГА като доказателства по делото представените от ищеца с исковата молба и от ответника с отговора писмени документи.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на ищеца за изискване на цялото трудово досие, доколкото за спора са от значение единствено документите във връзка с налагане на дисциплинарното наказание.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на ищеца най-късно в о.с.з. да представи на съда заверен

препис от Трудовата си книжка/ТК/ ведно с оригинала за сравняване, както и да представи други документи във връзка с оставането си без работа след прекратеното ТПО.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията на ищеца да се допусне до разпит свидетел, както и да се задължи ответник да представи по делото Административен договор № КП-06-Н60/12 от 22.11.2021г., като първото е неоснователно като искане, а второто е изпълнено с ОИМ.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответник да се допуснат свидетели за подписването на констативни протоколи за неявяването на ищеца на работа, доколкото тези факти следва да се доказват с писмени документи.

ДОПУСКА при режим на водене на **1 свидетел** за ответник в о.с.з. за установяване на фактите по отправени покани лично и по телефона до ищеца да върне държаната от него техника за целите на извършвана инвентаризация и отказът му да го стори.

УКАЗВА на ищеца, че ако не се яви в първото заседание по делото, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие, при поискване от страна на ответника съдът може да постанови **неприсъствено решение** срещу него, на основание чл.238, ал.2 ГПК или да **прекрати** производството.

Указва на деловодителя на състава да се връчи на страните преписи от настоящото определение, а на ищеца – препис и от писмения отговор на ответника и приложенията към него, като им се укаже възможността в **едноседмичен срок** от получаването да **вземат становище** във връзка с дадените указания и доклада по делото и да предприемат съответните процесуални действия.

УКАЗВА НА СТРАНИТЕ, че ако в посочения по-горе **едноседмичен срок** не изпълнят указанията на съда губят възможността да направят това по-късно, освен ако пропускат се дължи на особени непредвидени обстоятелства.

УКАЗВА на страните, че **ако отсъстват повече от един месец от адреса**, който е съобщен по делото или на който веднъж са им връчени съобщения, са длъжни да уведомят съда за новите си адреси. Същото задължение имат законния представител, попечителят и пълномощникът на страната на основание чл.40 и чл.41 ГПК. Когато разпоредбата на чл.40 и чл.41 ГПК не се спази от страните, всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за **редовно връчени**.

ПРИКАНВА страните към спогодба, като им указва, че това е най-ефективният и бърз начин за разрешаване на възникналия спор помежду им и има преимущество пред спорното производство, при спогодба заплатената такса се връща наполовина на ищцовата страна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не може да се обжалва.

ПРЕПИС да се изпрати на страните с призовката за о.с.з.!

Съдия при Софийски районен съд: _____